

Nr 352

Av fru Lewén-Eliasson m. fl., om inrättande vid länsstyrelsen i Stockholms län av en befattning för viss planläggningsverksamhet.

(Lika lydande med motion nr 282 i Första kammaren)

Huvuddelen av bostadsproduktionen i Stor-Stockholm — ungefär tre fjärdedelar av antalet lägenheter inom nybebyggelsen — har under senare tid kommit till utförande i förortskommunerna inom Stockholms län. Det största ansvaret och den tyngsta bördan, när det gäller insatser för bostadsförsörjningen i Stor-Stockholm, ligger sålunda f. n. på kommunerna i länsdelen.

Den förändrade fördelningen inom bostadsproduktionen mellan Stockholms stad och förortskommunerna fick sin inledning i mitten av 1950-talet. År 1957 var basår för det första gemensamma aktionsprogrammet för bostadsbyggandet i Stor-Stockholm. Då igångsattes i länsdelskommunerna 4 300 lägenheter. Igångsättningen under år 1963 omfattade i runt tal 9 000 lägenheter.

Bostadssituationen i Stor-Stockholm nödvändiggör emellertid ännu kraftigare ansträngningar från Stockholms stad och förortskommunerna för att öka bostadsbyggandets omfattning. Enligt det bostadsbyggnadsprogram som nyligen antagits av Stor-Stockholms planeringsnämnd är målsättningen för förortskommunerna en ökning som för programmets slutår 1968 överstiger den nuvarande bostadsproduktionen med cirka 4 500 lägenheter.

Det finns tre huvudfaktorer som för närvarande verkar hämmande på bostadsproduktionen. Det är *dels* tillgången på användbar mark, *dels* möjligheterna att erhålla kapital för bostadsbyggandet och dess följdinvesteringar och *dels* arbetskraftsresurserna. Det är problem där statsmakternas medverkan behövs för att finna lämpliga lösningar. Men därutöver är planarbetet i dess vidaste bemärkelse en flaskhals för bostadsbyggandet i Stor-Stockholm.

Detaljplanläggningen — upprättandet av stads- och byggnadsplaner — är ju i första hand en primärkommunal uppgift. Emellertid inrymmer i planarbetet en mängd komponenter som på olika sätt berör statliga, regionala eller centrala myndigheters verksamhet. För att nämna ett enda exempel kan det gälla stadsplanarbetets samband med den allmänna vägpla-

neringen. Och slutgiltigt skall den utarbetade detaljplanen fastställas av statlig myndighet — länsstyrelsen eller Kungl. Maj:t. För att underlätta genomförandet av planarbetet skulle det enligt vår mening vara av stor betydelse att planmyndigheten i länet — länsstyrelsen — på ett tidigt stadium kunde lämna aktiv medverkan. Länsstyrelsen skulle därvid som regionalt samhällsplaneringsorgan, och även som representant för övriga berörda statliga organ, ge kommunerna service genom att följa och samordna det planarbete som startar i och med en kommuns beslut att bebygga ett visst område och som först efter flera års arbete får sin fullbordan, när invånarna kan ta bostäderna i bruk. Situationen i Stor-Stockholm gör sådana åtgärder särskilt starkt påkallade inom förortsdelen av Stockholms län. Och det är angeläget att åtgärderna kan sättas in utan tidsutdräkt.

Länsstyrelsen i Stockholms län har sedan flera år sökt biträda länets kommuner i deras strävan att ta sin del av ansvaret för bostadsförsörjningen i Stor-Stockholm genom att inom ramen för sina personella resurser påskynda och samordna planarbetet i dess skilda arbetsskeden och hos de olika berörda organen. För att få tillfälle att intensifiera sin serviceverksamhet till kommunerna på bostadsförsörjningens område har länsstyrelsen den 26 oktober 1963 i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställt att få anställa en befattningshavare med arvode motsvarande 25 löneklassen. Emellertid har framställningen från länsstyrelsen ej beaktats i årets statsverksproposition.

Länsstyrelsens nyssnämnda initiativ är enligt vår mening i hög grad värt att beaktas.

Med stöd av vad som ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 1, elfte huvudtiteln, punkt Länsstyrelserna: Avlöningar måtte bemyndiga Kungl. Maj:t att medge länsstyrelsen i Stockholms län att för fullgörande av angivna arbetsuppgifter anställa ytterligare en befattningshavare med arvode motsvarande 25 löneklassen, samt

att riksdagen för täckande av därigenom föranledd kostnadsökning måtte besluta höja berörda anslag med erforderligt belopp.

Stockholm den 24 januari 1964

Anna-Lisa Lewén-Eliasson

Arthur Sköldin

Gunnel Olsson

Bror E. Nyström

Folke Trana

Oskar Lindkvist

Hans Gustafsson

Carl-Erik Johansson

i Södertälje